

תליאביב: החנות מעבר לפינה, ז'אן דה פלורט, הקיסר האחרון, מלאכים בשמי ברלין, מודל הדבורים, טאמפובו.
ירושלים: ז'אן דה פלורט, מלאכים בשמי ברלין.
חיפה: ז'אן דה פלורט, הקיסר האחרון.
תל-אביב:

**** החנות מעבר לפינה (חן 5, תל-אביב, ארצות-הברית) — ארנסט לוביטש חוגג את ניצחוננו אחרי יותר מ-35 שנים. ומוכיח שמצחי קון חכם זו משימה אפשרית. גיימס סטיוארט ומארגרט סאליבן.

**** הקיסר האחרון (נח, תל-אביב, מוצג גם ברבות חיפה, בריסניה) — הקיסר האחרון בסין כראי להיסטוריה ולתפוחותיה. חוויה אסתטית נדירה דרך מצלמתו של ויטוריו סטורארו. אחד הניצחונות האופראיים הגדולים של הבימאי ברנארדו ברטולוצ'י.

**** מלאכים בשמי ברלין (לב, צרפת וגרמניה, מוצג גם בסמדר, ירושלים) — וים ונדרס חוזר הביתה, לגרמניה, כדי להתבונן בכרלין דרך עיניהם של מלאכים. אוטו סאנדר וברנו גאנץ משחקים כמו מלאכים וסולוויג דומרטין מעניקה את האהבה. פיטר פולק משחק מלאך לשעבר שמשחק שחקן המשחק את עצמו, ועל כולם עולה בהישגיו אנרי אלקן הצלם. פיט בשהורלכן.

*** טאמפובו (לב, תל-אביב, יפן) — הזליה הגדולה נוסח יפן במצחיקון פרוע של יוזו איטאמי. הבימאי שאוהב לבקר את בני-עמו בסאטירות מטורפות. סיפורה של אלמנה המי שכללת את ידענותה ברויזיהמיטבה באמצעות מסע-ריגול גאסטרונומי עתיר-המצאות.
** תיקווה ותהילה (דיונוף, תל-אביב,

שחקנית ג'ון צ'ין בסרט. הקיסר האחרון

מוצג גם באורלי חיפה, בריסניה) — בימי הבליץ בלונדון היה הבימאי ג'ון בורמן ילד שנשאר בעורף. את המילחמה הוא זוכר כחופשה ארוכה ועליונה, מעין פסקזמן המים ונעים בלדותו.

*** לו היית באן (דיונוף, תל-אביב, אנגליה) — אמילי לוייר, תגלית בריטית צעירה מלאת חן ומרץ, עוזרת לספר-בימאי, ריווד לילנד, להוקיע את הצביעות של החברה הפוריטינית הבריטית כעידן שהציחה את תאצ'ר.

שישבת/הקרנות מיוחדות:

*** פרנסיס (הקולנוע, בית ציוני-אמריקה, שישי, 14:30) — ג'סיקה לאנג וסם שפארד הם שמות-הקסם, שבשלהם כראי לראות את היספור על שחקנית שאיבדה את שפיותה.
*** פראנקשטיין הצעיר (הקולנוע, בית ציוני-אמריקה, שבת) — המצחיקן מל ברוקס בסרטו המבריק ביותר על נכדו של פראנקנ-שטיין שמנסה להתחרות בסבו.

ראש קטן

גן השיש (תכלת, תל-אביב, ארצות-הברית) — ההתחלה, לפחות, מבטיחה סרט "אחר" על וייט-נאם. במקום שדה-קרב מופיע לפנינו שדה אחר. גם הוא מרופד בגוויות, אבל במקום אדום ורועש הוא לבן ודומם. המתים מכוסים היטב מתחת למצבות לבנות של שיש, מי ימנה מיספרן? כולן שוות ומיושרות. מיסדר צבאי של אבנים ערוך ומוכן לפקודתך, הקברן הלאומי. כי זו היא ארלינגטון. התחנה האחרונה של הגיבור האמריקאי. בסיסה של היחידה העיליתיסטית של הצבא האמריקאי, שיעודה לשמש גם כמישמר-הנשיא. אם כי בשלהי שנות ה-60, כשאיש לא העז להתנבא על נחיצותה של המילחמה ההיא, היו ידיה של יחידה זו מלאות-עבודה בהטמנת החוזרים מוייט-נאם.

פרנסיס פורד קופולה, החדשן, שמעולם לא מתעניין מהמ צאת כלים חדשים לשפה הקולנועית, בחר לטפל בטרומט-המילחמה הזאת בפירוט הליכי טכס-הקבורה. אלא שבהמשך בורח סרטיטו של קופולה מן הסכין החדה. הסמל קלל (גיימס קאן הנפלא), שכבר היה בתופת, מקלל אותה, אבל מתמרד רק כדי לחזור אליה וללמד טירונים איך להישדר. הוא למד היטב את עקרון ה"אין ברירה" ואינו מרשה להטיל ספק ביעודו של החייל המיקצועי. תפקידו לא כולל מחשבה, אפילו לא כשפרח-הקצונה, בנו של חבר לקרבות אחרים, יוצא לחזית וחוזר, ככל האחרים, לתחנה האח-

אנגליקה יוסטון וגיימס קאן: לחייל אסור לחשוב

רונה בארון-קבורה. ידידתו, עיתונאית ליברלית (אנגליקה יוסטון, גם היא מעולה), שוללת את המילחמה, אבל מבינה לליבו של החייל המיקצועי, ואילו מפקדו של הסמל, גיימס ארל גונס, הוא איש-צבא מובהק, שמכסימוס המחשבה שהוא מגלה מתבטא בבדיחות מרירות ובמצב תמידי של גילופין. לגבי איש-צבא אין מילחמה שאינה צודקת. זו מסקנה המזכירה את שתי אצבעות מצידון — אד מקופולה מצפים ליותר.

משורר הדלות

עכבר הבארים (שחף, תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט לא-שיגורתי של במאי לא-שיגורתי. מי שירצה ליהנות ממנו כדאי שיצטייד תחתי לה בנקודת-מבט לא-שיגורית, שכן בעיות של אלכוהוליזם מצטיירות בדרך-כלל בקולנוע כבעיות טרגיות של אדם שנדון לכלייה מיסית ומוסרית כאחד. במיקרה זה נקודת-המוצא היא הפילוסופיה של משורר-הדלות של העולם המערבי, צ'ארלס בוקובסקי.

מי שהתוודע לכתביו של סופר אקסנטרי זה, החי בלוס-אנג'לס (הזדמנות קולנועית קודמת להתוודע אליו היתה בסיפורו של שיגעון פשוט, סירטו של מארקו פרי), יודע כי במרכזו של יצירתו עומדת הבחירה המכוונת בעולם-הביבים המערבי כשמנגד ניצבת חברת-השפע המערבית. גיבורו של בוקובסקי בסרט זה אינו אלא בן-דמותו. אפילו שמו מצלצל כך — "הנרי ציאנסקי". זהו משורר המתקרב לשנת ה-30 בחייו. על כישורו ניתן ללמוד מכך שמו"לית צעירה ועתירת-נכסים (אליס קריג) מוכנה להעניק לו בית, אהבה, וכסף טוב עבור כל מילה מפרי עטו. אלא שיותר משהוא מכור לכתיבה הוא מכור לבקבוק ולכיעור, לסחי ולבוץ שהם תנאים הכרחיים לקיומו.

המשורר, בדמותו של השחקן מיקי רורק, שהשמין והתקער עד לבלי הכר לצורך תפקידו זה, אינו מוכן לקבל עליו את עול החברה המתוקנת. הוא מסרב לקום בבוקר, להתרחץ, לצחצח

מיקי רורק ופראנק סטאלונה: בלי לרוחוץ שיניים

שיניים ולעבוד חמישה ימים בשבוע. הוא צריך לגרד את תחתית החבית החברתית כדי למצוא את השראתו עלי אד-מות. הוא זקוק לזהמה כדי להזדכך. לצידו ונדה, מפסידנית מיקצועית, שלמרות התמכרותה המוחלטת לשתיה אינה מאבדת אף לרגע את הקסם שבאישיותה, והיא מגולמת על-ידי פיי דאנווי שהופכת את סיפור האהבה שלה ושל מיקי רורק לאחד המשעשעים והמבריקים שנראו על הבד זה זמן רב. בארבת שרדר מציג פה תמונה מרתקת של המכורים לכוס.

מושחת מבית טוב

שחיתות בגדול (אסתר, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו נושא שראוי להתכבד בו — מהן מיג-בלותיה של השחיתות, ומתי היא נהפכת מיסוד לחברה ויש לבער אותה? בהחלט שאלה שאפשר לשאול בכל מקום בעולם, ולא רק בניו-ארלינס, המקום שבו מתרחשת עלילת הסרט. העלילה ממגישה בין ביריון חביב, מאלה שהקולנוע האמריקאי אוהב להתגנדר בהם, השחקן דניס קווייד, לבין פרקליטה נמרצת, החוקרת אפשרות של שחיתות במיטרה. הביריון הוא מפאח מצליח, בן לשושלת של אנשי-מיטרה, אחד שמכיר את העיר כפי שהוא מכיר את כף ידו, ואף מכופף בשעת הצורך, את החוק לצרכיו, כאשר התהליכים השיגורתיים מסובכים וארוכים מדי לטעמו.

העניין מתפוצץ כאשר בחקירה, שבה נוטל חלק גיבורנו ואשר עוסקת במילחמת-כנופיות, מתחיל להתברר כי המיטרה טרה עצמה נוטלת חלק בקרבות, לא דווקא כדי לחסל את הגנע אלא כדי להבטיח לעצמה את חלק הארי של השלל. על כך אין הגיבור, שמכופף את החוק למען אינטרסים פרטיים קטנים מתוך הרגשה שאין בכך שום רע, מוכן לעבור בשתיקה, גם אם כמה מחבריו הקרובים מעורבים בפרשה. ומן העימותים המבדרים והעוקצניים עם הפרקליטה הוא הופך בן-לילה לבן-בריתה. הוא לא ישקוט ולא ינוח עד אשר יביא את המושחתים למישפט.

דניס קווייד אלן בארקין ונד בייטי: מתנות למשטרה

הנושא הוא עדין ומביך, אבל הבימאי גים (עד כלות הנשימה) מקברייך מתייחס אליו ברוח שובבה. לפחות במחצית הראשונה של הסרט הוא משתדל להשאר בתוך המוסס-כמות של עלילות-מתח הוליוודיות רגילות, ולא לכפות על הצופים עומס-יתר של משמעות. וזו, אכן קיימת, בצד הפעל-תנות של קווייד והלשון החדה של הפרקליטה אלן בארקין, אבל מי שמטורד, יכול להתעלם. מה עוד שגם למקברייך עצמו אין תשובה ברורה היכן הוא הקו בין שחיתות בקטן ובגדול.